

RAFIDIM

Het is een kleine, maar zeer liefelijke geschiedenis uit de tijd van de zondvloed, die ons in Gen. 8 en 9 verhaald wordt. De ark der behoudenis had zich eindelijk op het gebergte Ararat nedergezet, en de toppen der bergen verhieven zich weder boven het water, dat van lieverlede verminderde. Nu begeerde Noach te weten, hoe het er op aarde uitzag, en hij liet een raaf uitvliegen. Dat onreine dier, verblijd, dat het niet meer opgesloten was, kwam niet terug, dewijl het een overeenkomstig zijn aard toereikend voedsel vond; een beeld van alle onreine mensen, wier begeerlijkheden juist buiten het ware christendom hun bevrediging zoeken en geen aantrekking tot de hemelse Noach gevoelen.

Voorts liet hij een duif uitvliegen. Zij vloog rond, maar zij vond niet, waar het hol van haar voet rusten kon. Zij keerde tot de ark der behoudenis terug en fladderde rondom haar. Met medelijden strekte Noach zijn hand uit, en nam haar weder tot zich in de ark. Dat doet de hemelse Noach in de volste zin, als Hij de gelovige ziel door de dood tot Zich in de hemel neemt, waar zij rust van alle arbeid. Maar ook reeds hier beneden betoont Hij Zich van tijd tot tijd zo genadig en goedertieren jegens de Zijnen.

Zij moeten soms uit de ark, maar hun wens en verlangen is toch naar haar, en zij vinden ook niets, waar zij buiten haar kunnen rusten. De vleugelen, die zij gebruiken, zijn hun geheiligde begeerten, hun verlangen, en Jezus staat gereed die te vervullen. Hij strekt Zijn hand uit en neemt hen tot Zich in de ark.

Zo zijn er ook in de woestijn dezes levens aangename rustpunten; van die aard is ook enigermate de tiende legerplaats der kinderen Israëls, over welke wij in deze ure het een en ander wensen te overwegen.

Numeri 33:14

“En zij reisden van Aluz, en legerden zich te Rafidim, doch daar was geen water voor het volk om te drinken.”

Van Aluz trokken zij uit en legerden zich in Rafidim; maar daar had het volk geen water om te drinken. Dat is de tiende legerplaats en alzo het vierde gedeelte van de ganse reis. Leverden de beide vorige legerplaatsen weinig merkwaardigs op, zodat wij ons slechts aan de betekenis der namen moesten houden, om daaruit enige nuttige leringen en opmerkingen te putten, zo bevat deze veel merkwaardigs, dat in het verhaal van Mozes, Ex. 17, gevonden wordt.

Ook op andere plaatsen maakt de Heilige Schrift gewag van het gebeurde te Rafidim; bijvoorbeeld Ps. 78, 95 en 105; 1 Cor. 10 en Hebr. 3. Deze legerplaats heeft drie namen; want zij heet ook Massa en Meriba. Laat ons dan het een ander van deze legerplaats en van het gebeurde aldaar nagaan.

Wij weten reeds, wat de ligging van deze tiende legerplaats betreft, dat zij naar Kanaän gericht was, en dat het afwijken van de rechte weg bij Aluz eindigde. Het aanzien was ook niet ongunstig; want vooreerst was het toch reeds iets aangenaams, dat zij nu de woestijn Sin, die doornwoestijn, achter zich hadden. Er zijn in het ware christendom

enkele bijzondere aanvechtingen, die de christen ten dode toe kunnen kwellen, en die hij geenszins, wat hij ook moge aanwenden, kan teboven komen, zodat hij zich ook volstrekt niet in die toestand weet te schikken, als een beschikking Gods over hem.

Hij weet en ziet geen doorkomen en meent, dat hij zijn levenlang niet uit deze doornwoestijn zal verlost worden; hij meent dat als hij maar eens daaruit was, hij dan wel al het overige als niets zou achten! En ziet, hij komt er eindelijk uit, maar hij kan zich niet zonder afgrijzen herinneren, hoe het hem in Dofka en Aluz ging. Het was ten tweede een dal met bergen omringd. Ja zekerlijk, ook de dalen hebben hun zwarigheden, zowel als dat beklimmen en afdalen van bergen, en de oude Lodenstein zegt terecht:

't Oog omhoog! het hart naar boven!

Hier op aarde is het niet.

't Rechte leven, lieven, loven

Is slechts, waar men Jezus ziet.

De Schrift en de ondervinding spreken ook van een tranendal, van een jammerdal, ja van een dal van de schaduw des doods; louter vrees verwekkende namen. Er bestaat ook een dal van ootmoed, en hij, wien het voorrecht te beurt valt daar geleverd te zijn, en die daarin weet te wandelen, doet tamelijk gelijke schreden! In dat dal moet een ieder komen, die naar Kanaän reist. Hij wordt verootmoedigd en steeds ootmoediger, en de ootmoedigen geeft God genade.

De ware ootmoed ontstaat uit de innige overtuiging der zondigheid en nietigheid. Zij is volstrekt niets gemaakts of uitwendigs, maar iets waarachtigs, zodat een ware ootmoedige zich nimmer voor ootmoedig houdt, maar niet weet hoe hij anders over zich zou kunnen denken, dan als zeer gering en slecht; en zo doet hij dan ook.

Ja, de ware ootmoedige beschouwt zich volstrekt als niets, gelijk wij inderdaad ook niets zijn, tenzij de Heere uit genade iets uit ons wil maken; en men is daarmee dan ook tevreden. Maar ootmoedig doen en ootmoedig spreken is nog niet ootmoedig zijn, en zulke huichelachtige ootmoedigen zouden zich vermoedelijk niet weinig geraakt gevoelen, indien men hun verklaarde, overtuigd te zijn, dat zij geen oorzaak hadden, om anders dan zeer gering van zichzelf te denken.

Zolang wij niet met Christus volkomen instemmen, als Hij verklaart: "Zonder Mij kunt gij niets," vermogen wij ook het allergeringste niet; en zolang wij Paulus niet kunnen nazeggen: "Ik ben de voornaamste der zondaren, ik ben een ontijdig geborene, een dwaas, niets," zo zullen wij geen reden hebben, ons voor ootmoedig te houden. Er zal ook niet licht een ootmoedige gevonden worden, die niet in Dofka geslagen en in Aluz gekneet en getreden werd.

De mens moet van de bergen van eigen weten, kunnen en zijn, afgebracht worden in het armhuis van Gods genade, waar hij alles alleen van het geven moet hebben, dan eens spaarzaam en dan weder rijkelijk ontvangt, zich somtijds ook slechts met brood en water moet vergenoegen, of zelfs wel een weinig hongeren en dorsten, ook wel een snode behandeling moet verdragen, alles naardat het de hemelse Verzorger belieft.

Och, dat wij allen nog minder en nietiger werden, dan alzo! dat wij ons als groter, afschuwelijker en nietswaardiger zondaars leerden houden, dan tot dusver, waartoe wij

toch allen grote reden hebben! Leren wij voorts onze misdaden niet meer gering achten en zo licht daarover heenlopen, gelijk velen reeds gewoon zijn te doen. Laat ons nog grondiger leren en geloven, dat wij buiten Christus niets verstaan en niets vermogen, nog grondiger leren geloven, dat Zijn offer ons alleen welbehaaglijk maakt.

Rafidim was ten derde een zeer aangenaam dal, dat is het ten minste thans. Personen, die deze streek hebben bezocht, getuigen, dat aldaar een klooster staat, welks bewoners zeer schone tuinen hebben; bijzonder is de dadelpalm daar zeer overvloedig, wiens liefelijke vrucht in deze gruwzame woestijn temeer welkom zijn moet, naarmate men die aldaar minder verwacht. Welke een aangename verkwikking moest het de kinderen Israëls zijn, hier een tweede Elim te vinden.

David roemt: “Gij richt de tafel toe voor mijn aangezicht tegenover mijn tegenpartijders.” In de wegen des Heeren gaat het niet altijd even rijkelijk en ook niet altijd in gelijke schaarsheid toe. De geliefde discipelen hadden weleens honger, en moesten op de vraag: “Kinderkens, hebt gij niet enige toespis?” “neen!” antwoorden, en aren plukken, om zich aan de uitgewreven korrels te verkwikken. Maar somtijds hadden zij ook een volle tafel met wijn, een menigte vissen en een schone zaal, zodat zij moesten verbaasd staan. Zo gaat het nog in het geestelijke. Lees de Psalmen, van hoe velerlei en verscheiden inhoud zij zijn. Daar weent en jammert de dichter in de ene Psalm, en de stem is de diepste bastoon, zodat men wel reden heeft om te twifelen, of die wel ooit weder vrolijk zou zijn; daar worstelt hij met God en spreekt zichzelf moed in, smeekt, bedelt en roept tot God om te ontwaken, als ware Hij ingeslapen, om op te staan, als zat Hij ledig neder.

In een andere Psalm juicht en roemt hij, alsof reeds alles doorgestaan ware, roemt hij in zijn onschuld, vroomheid en gerechtigheid, alsof er geen vlek meer aan hem te vinden ware, zodat men zou kunnen denken: hij zal nimmermeer onderliggen, zo vast is zijn berg gezet door des Heeren welbehagen. Ziet, dat is de geschiedenis van ieder christen.

Dikwijls eer men het vermoedt, laat de Heere ons veel goeds wedervaren. Menigmaal vindt een verbrijzeld hart als het ware midden in de woeste eenzaamheid een Rafidim, een lusthof en verkwikkende dadelen; hij wordt op de aangenaamste wijze met een troost verrast, dien hij niet vermoedde.

Dat dal kreeg meer dan één naam. Ten eerste heet het Rafidim; dat woord kan op meer dan één wijze vertaald worden. Vooreerst betekent het rustbed. Een zeer gewenste zaak voor een vermoeide, indien slechts het leger, waarop hij rust, van de rechte aard is. Jezus biedt de vermoeide en werkende het ware rustleger aan, als Hij roept: “Komt allen tot Mij, Ik zal u rust geven, neemt Mijn juk op u; want Mijn juk is zacht en Mijn last is licht.”

Hem is het opgedragen, Hem alleen is het voorbehouden, ons het grote voorrecht der ware zielsrust te verlenen, die uit de volmaakte bevrediging van alle begeerten ontstaat en alleen in Zijn gemeenschap is te vinden. Vergeefs zoekt de verblinde mens haar in aardse bezittingen en zinnelijk genot. Nog te allen tijde wordt bevestigd wat Salomo zegt: “Het oog wordt niet verzadigd met zien, en het oor wordt niet vervuld van horen.”

De begeerten des mensen zijn veel te uitgestrekt, dan dat zij door een eindig goed zouden kunnen bevredigd worden; “want God,” zegt dezelfde wijze, “heeft de mens de eeuwigheid in het hart gegeven.” Stelt daarom iemand zijn gelukzaligheid in

rijkdommen; verbeeldt hij zich wellicht, dat hij verder niets wensen zou, indien hij maar eerst zulk een rijkdom bezat; gelooft hij, dat hij verder niets meer zou begeren, maar gans tevreden zijn, als hij slechts zijn doel bereikt had, dan dwaalt hij en is gelijk een mens, die een schaduw najaagt, en als hij er naar grijpt, zo heeft hij toch niets.

Het is zeker, dat een arm man zeer tevreden en een rijke zeer ontevreden zijn kan. Datzelfde geldt van alle andere geschapene, zichtbare en zinnelijke dingen. Die van dat water drinkt, die zal wederom dorsten. Dit heeft nu slechts betrekking op de tijd, die de mens doorbrengt in deze arme wereld. Maar wat het toekomstige betreft, zo bedriegt zich de mens, die zijn hoop op die toekomst grondt op hetgeen hijzelf is, weet, kan en heeft, omdat dit niets dan draf of zand is, dat voor een fundament niet deugt.

Het is niets anders dan trotsheid, als de mens meent, dat hij zich op zijn eigen werken, verstand en krachten kan verlaten, en het is een grote ontferming, als hem, in een ware boetvaardigheid, de ongenoegzaamheid van al die dingen zodanig ontdekt wordt, dat hij naar een andere grond voor zijn rust moet omzien. Alzo leert de Schrift. Wat is voor haar rechterstoel alle wijsheid waard, daar zij verklaart: "Ik zal de wijsheid der wijzen doen vergaan en het verstand der verstandigen zal Ik teniet maken. De wijsheid der mensen is dwaasheid bij God."

Wat wordt er van onze beste werken, als bij een helder licht ons getoond wordt, hoe bevekt zij zijn, als God Zichzelf er achter plaatst en toont, dat zij geheel onnut zijn; en als er in het geheel wordt bepaald, dat door de werken der wet geen vlees voor God rechtvaardig zal zijn. Voorwaar de grootste vlijt en de zorgvuldigste stiptheid in de wandel zijn niet genoegzaam, om slechts het boze geweten des mensen gerust te stellen; als de mens niet anders dan behoorlijk zijn plicht doet, hoe zou hij dan daaraan vrijmoedigheid in de dag des oordeels kunnen ontnemen? Wil iemand op zijn hart vertrouwen, dan verklaart de Schrift hem voor een dwaas en tegelijk voor blind, als niets wetende, dat hij arm is, en dat er volstrekt niets meer behoeft, kan of mag toegedaan worden. Hierbij komt nu al het overige, dat wij aan en in Hem hebben, zodat Hij het ene nodige en toereikende is; want Hij is ons immers van God geworden tot wijsheid, rechtvaardigmaking, heiligmaking en verlossing.

En is daarin dan niet alles samengevat, wat ons nodig en heilzaam is? En is het niet iets dierbaars, dat alles in die Ene is, en wij dus niet het ene in dit en het andere in dat, hier en ginds behoeven te zoeken, maar alles in de Ene kunnen vinden?

Zodra nu de Heilige Geest de ogen der blinden opent, omdat te aanschouwen, en de oren der doven, omdat te horen, dan vormt zich een aangenaam dal rondom hen, dan wordt er voor hen een kostelijk rustbed gereed gemaakt, waarop zij nederliggen, hun vermoeide leden verkwikken en in vrede slapen kunnen, al ware het ook, dat vele duizenden zich tegen hen en rondom hen legerden, volgens Ps. 3. En dat is een slaap, waarbij het hart waakt, uit welke de Vriend der ziel niet wil hebben, dat zij opgewekt zullen worden. Dan worden al de krachten der ziel in een liefelijke stilte ingewiegd.

Het hart is niet meer als een onstuimige zee, maar als een heldere spiegel, waarin de zon zich afbeeldt. De zorgen, die aan de rust knagen, zijn verdreven en op Hem geworpen, Die zo getrouw, zo herderlijk zorgt. De ziel behoeft niet meer angstvol op zichzelf te zien; zij heeft onder het aanschouwen van Jezus, de Beginner en Voleinder, zichzelf uit het oog verloren en behoeft zich over zichzelf niet meer te bekommeren, zoals zij tot dusver

moest doen, zonder daardoor iets anders te bewerken, dan dat zij zich in de menigte van haar wegen vermoeide en steeds matter werd.

Zij behoeft niet zelf te werken; zij geniet slechts de vruchten van Jezus, wat Hij verworven heeft, toen het oordeel over Hem is gegaan en Hij daardoor voor zondaars voldaan heeft. Zijn geboden zijn haar thans niet zwaar, en terwijl zij van Hem leert, vindt zij Hem zachtmoedig en nederig van harte, en Zijn juk zacht en Zijn last licht. Zo is de ziel onder de banier der liefde gebracht.

Zo zijn dan die zes lange werkdagen eindelijk voorbij, en de sabbat breekt aan, waarvan het heet: Dan zult gij geen werk doen, maar ondervinden, dat Ik de Heere ben, Die u heiligt. Dan gordt Zich de Heere en betoont Zich als de Zodanige, Die niet gekomen is, om Zich te laten dienen, maar te dienen; als een Herder, bij Wien de schapen een grazige weide hebben.

Wie zou die arme kinderen Israëls dat Rafidim niet hartelijk gunnen! Het was geenszins aan de afgrijselijke woestijn Sin te wijten, dat hun schoenen en klederen niet versleten en handen en voeten niet bezeerd werden. Zo rust dan hier een weinig uit. Eet, mijn geliefden! en drinkt, mijn vrienden, en wordt dronken. Zo heeft men rust, zo worden de vermoeiden verkwikt, zo wordt men stil. Verkwikt u mede daaraan, gij vermoeide en hijgende pelgrims.

Gaat nog een eind bergop,
Straks zijt gij op den top.

Op de werkdagen volgt toch een sabbat, op het werk een rust, die des te verkwikkelijker is, naarmate het bitter en bezwaarlijk was. “Werpt uw vrijmoedigheid niet weg, die een grote vergelding des loons heeft.” Jezus is de ware Noach en Rustgever, en Hij zal eindelijk Zijn hand uitstrekken en de fladderende duif, die niets vond, waar haar voet kon rusten, tot Zich in de ark nemen.

Rafidim wordt ook vertaald: trage handen en haar genezing.

Trage handen zijn die, welke afkerig zijn van het werk, het willen laten liggen en opgeven. Zo was Israël hier het reizen moede en zat, nadat het zich uit Egypte had laten leiden. Als de Geest in de Schrift vermaant, om de trage handen en de slappe knieën op te richten, zo onderstelt dit, dat deze verzoeking bij de christenen kan voorkomen. Er kan zulk een moedeloosheid bij hen ontstaan, dat zij alles zouden willen opgeven, dewijl het toch tevergeefs is. Men kan menen, dat men het bidden moet opgeven, dewijl het toch vruchteloos bleef, en de worsteling moede, kan men de wapenen willen wegwerpen. Deze moedeloosheid is een treurige toestand, en er wordt daarom uitdrukkelijk geboden, de twijfelmoedige harten te prediken, dat zij getroost en goedsmoeds moeten zijn. “Gij hebt lijdzaamheid van node, opdat gij de wil van God gedaan hebbende, de beloftenis moogt wegdragen.”

Men moet leren onvermoeid den Heere in Zijn redding te verbeiden, en als Hij vertoeft, dan is het toch bij voortdoring: “Wacht op den Heere! want Hij, Die te komen staat, zal komen en niet vertoeven.” Men moet zich steeds bij vernieuwing tot de strijd aangorden en met de tegenstand de moed verdubbelen.

Maar hoe schoon is het, dat Rafidim niet alleen op trage handen, maar ook op de genezing daarvan wijst. De trage handen worden genezen, als de Heilige Geest de ziel verwaardigt met Zijn krachtige werking, en haar troost, zodat zij de weg van Gods geboden loopt met blijdschap. Hun, die de Heere verwachten, is immers ook nieuwe kracht beloofd, ja Hij wordt ons voorgesteld als degene, die “de moede krachten geeft en de sterkte vermenigvuldigt dien, die geen krachten heeft.”

Als de ziel weder al het goede mag aanschouwen, dat wij in Christus hebben, dan wordt het geloof weder gesterkt. Het is zeer te beklagen, maar niet zeldzaam, dat op christenen van toepassing is, wat Paulus aan de Galaten verwijt: “Gij liept wel, wie heeft u verhinderd?” en Jezus: “Gij hebt uw eerste liefde verlaten,” en er bijvoegt: “Gedenk dan, waarvan gij uitgevallen zijt, en bekeer u en doe de eerste werken; en zo niet, Ik zal u haastelijk bijkomen en zal uw kandelaar van zijn plaats weren, indien gij u niet bekeert.” Het is bedroevend, als christenen van lieverlede zozeer in de wereldse dingen, beroepsbezigheden en vermaken verstrooid en verstrikt worden, dat men hen nauwelijks meer kent en tussen hen en de geheel wereldsgezinde mensen geen beduidend onderscheid kan ontwaren. Zo ijverig zij vroeger waren, zo nalatig zijn zij thans, alsof zij nu iets dringender te bedenken hadden, dan zich nabij den Heere en Zijn kudde te houden. Spreken zij nog enigszins over het christendom, dan raakt het slechts zulke dingen, die zij lange tijd geleden hebben ervaren, die meer hun zetel in de herinnering en in de gedachten hebben dan in de tegenwoordige ondervinding en in de genieting van hun hart.

Wellicht dragen de zodanigen niet eens bijzonder leed over hun geestelijk verval, en willen zij zich ook in dit opzicht niet laten vermanen, of zeggen zelfs: “Ik ben rijk en verrijkt geworden en heb geens dings gebrek.” Maar zo mag het niet blijven. Dit komt volstrekt niet overeen met de geest van het ware christendom, en zulke zielen hebben alle reden om er sterk aan te twifelen, of wel ooit het rechte genadewerk in hen begonnen is, en of het dus voor hen niet veel raadzamer ware, de genade der eerste boetvaardigheid ijverig te zoeken, dan zich gedurig met de bestendige bewaring der gelovigen te dekken, en vurig te werken, inplaats van zich te verbeelden, dat Jezus het hun door Zijn werk verworven heeft, en daarbij zo liefdeloos en werkeloos heen te wandelen, hetgeen niet anders dan een grof misbruik en een dwaasheid is.

Onze verstandsbegrippen kunnen wel zeer orthodox zijn; maar is het wezenlijk een kennis, zoals zij zijn moet, dan zal zij ons zekerlijk niet onvruchtbaar laten, maar zich gewis in en aan ons betonen als een, die krachtig werkt. Zielen die over onvruchtbaarheid en dorheid leed dragen, haar bewenen, zich daardoor tot den Heere en de middelen der genade laten drijven, zijn van een andere aard en met de eersten niet te vergelijken. Dezen mogen weleens aan Mozes denken, die een Aäron en Hur had, om zijn trage handen, als ze nederzonken, weder op te richten. “Ik zal water gieten op de dorstige en stromen op het droge.”

Het gedrag der kinderen Israëls veroorzaakte, dat dit Rafidim ook een paar boze namen kreeg, namelijk Massa en Meriba, hetgeen betekent: Verzoeking en twist. De geschiedenis is deze. De arme mensen trokken wel uit de doornwoestijn en zullen daarover zeer verblijd zijn geweest. Maar ach, nu hadden zij gebrek; en waaraan? Aan iets, dat men volstrekt niet kan ontberen: aan water. Rafidim moet alzo in die tijd niet

zulk een bekoorlijke plaats zijn geweest, als de latere reizigers haar geschetst hebben, of zij werd eerst zo sedert het slaan op de rots. Hoezeer verbaast het ons! zij hebben gebrek aan water?

Hun leiding was toch gewis niet hun eigen keus, maar het uitdrukkelijk bevel des Heeren. En onder dat alles gaat het hun zo kommerlijk! Als zij later klagen, dat zij geen vissen, geen knoflook, uien en meloenen hebben, dan willen wij daarover niet spreken, dat zijn dingen, die men kan ontberen; maar water! Heeft het u wel ooit daaraan ontbroken, hoe dorstig gij ook waart? Maar ik bedoel niet aan natuurlijk water, in welk geval wij zo licht niet kunnen komen; maar aan geestelijk water. Of is u dat nog een vreemde zaak, zoals het de Samaritaanse vrouw ook was?

David dorstte eens naar God, en hij schreeuwde tot Hem als het hert naar vers water. Zijn ziel was eens op een geestelijke wijze zo uitgedroogd, dat zij geleck op een land, dat in de zomer soms zeer dor wordt. Door de profeten wordt van ellendigen gesproken, die water zoeken en niet vinden, wier tong versmacht van dorst. “Maar,” zegt de Heere: “Ik zal hen verhoren, Ik, de God Israëls, zal hen niet verlaten.”

Maar de kinderen Israëls hadden hier geen natuurlijk water, dat men toch voor het tijdelijk leven evenmin kan ontberen als het water des Heiligen Geestes voor het geestelijke en eeuwige leven. Waarom liet God het hun aan water ontbreken, zodat zij dat gebrek op een nijpende wijze moesten gevoelen? Omdat Hij een wonderlijk God is, Die de Zijnen dan eens zo en dan weder anders leidt; opdat zij zichzelf zouden leren kennen; opdat zij bij vernieuwing grondig zouden worden overtuigd, hoe onmisbaar zij Hem nodig hadden en hoe afhankelijk zij van Hem waren; opdat zij aan zichzelf en al het schepsel des te meer sterven en hun hoop uitsluitend op Hem vestigen zouden; opdat zij opgewekt zouden worden, om uit een afgrond van diepe nood tot God te roepen; opdat zij zouden leren inzien, hoe God met hen zou kunnen handelen, als Hij wilde, en zij also zouden leren, Hem te vrezen.

Maar Hij leidde hen ook in deze diepe nood, om gelegenheid te hebben hen er heerlijk uit te verlossen, en zichzelf in Zijn wondervolle heerlijkheid te vertonen. Dat waren zonder twijfel enige der bedoelingen met deze leiding Gods.

Hoe gedroeg zich nu het volk in deze nood? Zeer boos, en de natuurlijke boosheid van het menselijke hart komt bij hen in haar boosaardige gedaante recht aan het licht, zodat wij aan hen kunnen zien, waarvoor wij blootstaan, als de goede Geest ons niet op de rechte baan leidt. Zij twisten met Mozes. Zij doen hem een scherp verwijt vanwege de grote weldadigheid, die hij hun als een Goddelijk werktuig tot verlossing uit de Egyptische slavernij heeft bewezen, en zeggen, dat hij hen liever daar moest gelaten hebben, inplaats van hen in zulk een toestand te brengen, die nog ellendiger was, dan al de bezwaren in Egypte.

Vervuld met toorn, eisen zij van hem onmogelijke dingen. Hij moet hun te drinken geven. Maar, ach! wat kan Mozes, wat kan de wet een smachtende ziel geven? Tevergeefs wendt men zich tot haar, die geen enkel gebod bezit, dat levend maakt. Nochtans wendt men zich ten eerste en steeds weder tot haar, hoewel Mozes ons toch op een profeet wijst, tegenover wien hij niet waardig was zich voor Hem te bukken en Zijn schoenen te ontbinden.

Deze arme man, die met de overigen in dezelfde grote nood was, moest helpen en kon niet. Ach, hoe licht verlaten wij de Springader des levende Waters, om ons te wenden tot gebroken bakken, die geen water geven. Daarbij eisten zij met zulk een onstuimigheid en heftige toorn water van hem, dat zij gereed stonden hem te stenigen, als hij het niet spoedig deed. Zo wordt de mens een dier, als zijn driften worden opgewekt, wezenlijk een wild, grimmig dier gelijk.

Zij lieten het er ook niet bij, om slechts tegen Mozes te twisten en te murmureren, maar vergrepen zich zelfs aan God, daar zij vraagden: Is God onder ons of niet? Zij vraagden dat niet uit een bekommerd, leergierig hart, zoals Gideon, toen hij zeide: "Zo de Heere met ons is, waarom is ons dan dit alles wedervaren?" Niet omdat zij in een ontmoedigende twijfel waren geraakt, of Hij wel met hen was, of dat zij Hem wellicht door hun zonden van zich verwijderd hadden. Neen, daaraan viel niet te denken. Zij waren veeleer vol van eigengerechtigheid, en meenden, dat God verplicht was hier te helpen, maar dat Hij wellicht nu niet kon. Op dezelfde wijze eisten ook hun nakomelingen van Jezus een teken van de hemel. Niet om te weten of Hij dit vermocht, maar om een bewijs te meer voor hun ongelooft te hebben.

En dergelijke vermetele trotseringen zijn er velen onder de mensen. Zij verlangen, dat Hij Zich naar hun wensen en inzichten zal schikken; doet Hij dat niet, dan beschouwen zij zich gerechtigd, om zich niet meer om Hem te bekommeren, en het gebed met hun vertrouwen op Hem te belachen, alsof er geen God ware. Maar daartegen heet het: "Vernedert u onder de krachtige hand Gods!" Kent eerst uw zonden en onwaardigheden, en leert dan uit de diepte van uw nood tot God roepen, zo zal Hij Zich te Zijner tijd betonen een God te zijn, Die de ellendigen heerlijk helpt.

Zo beklagenswaardig, zo zondig en strafbaar gedroeg zich dat volk. Zo deerniswaardig gedraagt zich in het algemeen de natuurlijke mens. Alleen Mozes handelde in deze nood gelijk het de christen betaamt. Lijdzaam en zachtmoedig verdroeg hij de beledigingen des volks, en toornde niet. In deze alleszins grote nood, waarin ook hij langs een natuurlijke weg geen uitkomst zag, vertwijfelde hij, doch niet aan God.

Hij vertrouwde het Hem toe, dat Hij naar Zijn grote macht ook uit deze grote nood kon helpen, en naar Zijn even grote goedheid zou helpen, in weerwil dat het volk dit niet waardig was. Hij hief zijn blik op boven het zichtbare en hield zich vast aan de Onzienlijke, alsof hij Hem zag. Hij wendde zich met zijn zware last tot den Heere, en bad Hem om verlossing. Hij riep tot den Heere, staat er, om daarmede de hevigheid en de vurigheid van zijn smeken aan te tonen.

Zo was het goed. Verkeert iemand in nood, hij doe desgelijks. Waar zijn wij in geestelijke zin anders dan in een woestijn, en wat behoeven wij meer dan dat water, dat vliet uit de Rots, Welke is Christus, waardoor de woestijn in een Rafidim, in een luthof wordt herschapen, maar zonder hetwelk zij niets dan doornen draagt, gelijk aan die, welke wij bij het Joodse en het christelijke volk, ja ook bij onszelf ontwaren. Ach, dat wij dan allen met Mozes om dat water leerden roepen en schreien.

De Heere schonk verlossing. Hoe? Laat ons dat, zo God wil, eerstdaags beschouwen. God verlost Zijn volk en ontfermt Zich over Zijn erfdeel. Uw erfenis, als zij mat is geworden, verkwikt Gij met een genadige regen.

In de grootste smarte,
Met de dood in 't harte,
In de diepsten rouw,
In het felste lijden
Kan ik mij verblijden,
Vader, in Uw trouw,
Die staat pal;
Want niets van al,
Wat me ooit deeren zal of grieve,
Scheidt mij van Uw liefde.